

*Forfatteren er cand. mag. i nordisk sprog og litteratur
og religionsvidenskab*

Esben Sundorf:

Tales der stadig dialekt i Århus og Randers?

1. Projektet

Målet med mit projekt (som led i et praktikophold ved Jysk Ordbog) har været at undersøge sprogbrugen blandt unge i Århus og Randers, udfra en dialektologisk og sociolingvistisk synsvinkel. Projektet skal ses som en tilstands- eller statusrapport over lokalsproget i de to byer. Min undersøgelse adskiller sig fra den klassiske dialektforskning¹ ved, at den beskæftiger sig med købstadsbeboere, i modsætning til et landbrugssamfund, og jeg har i modsætning til de fleste sociolingvistiske undersøgelser ikke haft et fokus på at karakterisere eller indplacere mine informanter sociologisk.

Mine interviews har til dels været styrede (idet jeg har spurgt ind til nogle sproglige forhold og til informanternes opfattelse af deres sprog), til dels ustyrede (idet jeg som ”pædagogisk hjælpemiddel” har brugt et billedark – inspireret af Peter Skautrups billedhæfte² – som mine informanter har fået lov til at associere frit over. De sprogtræk, jeg har efterspurgt og gået på jagt efter i optagelserne, er hentet fra de ældre og nyere beskrivelser af dialekten i Århus³ og Jysk Ordbogs informationer om de tidligere dialekter i det midtøstjyske område.⁴ Jeg har på grundlag heraf opstillet en liste af dialekttræk, hvis forekomst hos mine informanter beskrives i

¹ På baggrund af Frans Gregersen (2009) 84-88.

² Det oprindelige billedhæfte er beskrevet i Asgerd Gudiksen & Henrik Hovmark (2009) 23-25.

³ Især Ella Jensen (1967), Niels Åge Nielsen (1959), hhv. Kathrine Thisted Pedersen (2015), Torben Arboe & Inger Schoonderbeek Hansen (2009).

⁴ <http://www.jyskordbog.dk/>

afsnittene 3-7, med en konklusion i afsnit 8-9. I afsnit 8 lader jeg også informanternes egen mening om deres sprog komme til orde, og jeg forsøger at forklare denne og styrken af deres lokalsprog ud fra en sociolingvistisk fortolkning af begrebet *sted*.

Der er tale om et pilotprojekt, så antallet af informanter og mængden af sproglige data er ret beskeden. Undersøgelsen bør naturligvis skaleres op, før dens konklusioner kan betragtes som sikre.

2. Informanterne

De 9 informanter i undersøgelsen er udvalgt ud fra følgende kriterier: (1) de skal være født, opvokset og bosiddende i henholdsvis Århus og Randers, og (2) de skal tilhøre aldersgruppen fra start 20'erne til start 30'erne. Informanterne fra Århus har jeg benævnt Å1-Å4, dem fra Randers R1-R5. R4 er den eneste, der ikke er født og opvokset i sin hjemby, men vedkommende har boet der i 16 år. Å2, Å3, Å4, R1, R2 og R5 har forældre og bedsteforældre der kommer fra byen (eller lidt udenfor). Å1 har en udenlandsk far og en vestjysk mor, mens R3 adskiller sig fra de andre ved at forældrene kommer fra Sri Lanka. Alle informanterne har mellemlange til lange videregående uddannelser eller er i gang med at uddanne sig.

Undersøgelsen har hverken fokus på køn eller social baggrund, og tilgangen til at finde informanter opsummeres bedst med Ella Jensens ord fra 1967: ”Planerne om en større Indsamling strandede på Vanskeligheden ved at finde frem til virkelig egnede Meddelere. I det mindre Samfund i en Landsby, hvor alle kender alle, volder denne Sag i Almindelighed ikke større Besvær, men i en by som Århus, hvor den enkelte kun kender Personer fra en snævrere Kreds og for det meste ikke de pågældendes Fødested, ligger Sagen tungere.”⁵

3. Prosodiske træk

3.1. Apokope

Apokope (bortfald af tryksvagt e i udlyd) kaldes ofte et særjysk træk. Men Kathrine Thisted skelner i sin artikel om århusiansk sprogbrug (2015:32-33) mellem to typer apokope. Den første indtræffer efter stemt konsonant [*m, n, l, ð, j, w*], idet der afsættes (stavel-

⁵ Om Sproget i Århus 1900-1910 (1967) 197.

sesdannende) ”erstatningslængde” på den stemte konsonant; denne type er fællesdansk (selvom den har gjort sig kraftigst gældende i de jyske dialekter), og den forekommer hos alle mine informanter: (at) *komme* ['kɔmm̩], *det grønne hus* [de 'grønn̩ 'hu's], (at) *hive* [hi·w]. Den anden type apokope forekommer efter ustemt konsonant (normalt uden at afsætte nogen ”erstatningslængde”); den er særjysk, men forekommer også hos alle informanterne:

Å2: [ɔ 'kleb 'græsəð]
at klippe græsset

Å1: [jɑ veð 'eg ɔm du ka 'husg]
jeg ved ikke om du kan huske

I ordet *oppe* sker der også helt ekstraordinært en vokalforlængelse, som ellers ikke er knyttet til midtøstjysk dialekt: *op* [ɔp], men *oppe* [ɔ·p].⁶ Dette træk finder jeg stadig hos mine informanter:

Å1: [hæʔɪ 'ɔb te 'uni]
herop til uni(versitetet)

R2: [hi·w de 'ɔb]
hive det op

R1: [fɔ'diʔ han 'boʔɪ 'dæʔ,ɔ·b]
fordi han bor deroppe

Å4: [jɑ 'hɑʔ en 'væn dɑ 'boʔɪ 'dæʔ,ɔ·b]
jeg har en ven der bor deroppe

3.2. Enklisestød

Enklisestød opstår ved sammentrækning af et trykstærkt enstavelsesord og et efterfølgende svagtryksord (el. en tryksvag endelse, og da normalt kaldt morfemstød). Fænomenet anses ofte for specielt jysk, men også her bør skelnes mellem en fællesdansk og en særjysk type.⁷ I den fællesdanske type ender det trykstærke led på stemt konsonant (herunder et helt vokaliseret r) og det tryksvage led starter med ə (fx tryksvagt pronomeren *det* el. endelsen *-et*: *gør*, men *gør'et* = *gør det!*, *tal*, men *tal'et* = *tallet*); og sådan siger alle mine informanter:

⁶ Arboe, Torben & Hansen, Inger Schoonderbeek (2009).

⁷ Mundtligt meddelt af Viggo Sørensen, Jysk Ordbog.

Å1: ['ɑjʔ 'aʔd 'de]
ej, er det det?

R3: [elɔ 'vɑ 'ɑʔd de 'heðə]
eller hvad er det det hedder?

Det særjyske enklisestød kan indtræffe, når det trykstærke førsteled ender på kort vokal og det tryksvage andetled starter med stemt konsonant: *tað'əm* = tag dem, *gim'ə* = giv mig, *fraw'ɔs* = fra os. Denne type har jeg ikke mødt i mit materiale.

4. Morfologiske træk

4.1. Præt. og ptc. af -ede-verber udtalt -et

Store dele af baggrundslitteraturen⁸ kalder dette træk for typisk midtøst-, syd- og sønderjysk (jf. Jysk Ordbogs atlaskort K 6.1). Det var hos informanterne fra Randers, jeg stødte på dette træk:

R2: [di flødəd 'bægə 'toʔ 'hæʔɪte]
de flyttede begge to her til

R1: ['vɔfɔ vi sɔ 'eg 'bɑʔ røgəd 'ɔbɔ flødəd 'dæʔneðʔ]
hvorfor vi så ikke bare er rykket op og flyttet derned

R3: [dɑ 'hɑʔ 'væʔɔd ed pɑ 'kɑfəbɑʔɔ men 'di hɑ 'tid lågəd 'neðʔ]
der har været et par kaffebarer men de har tit lukket ned

Som det ses, kan R1 dog også bruge udtalen -əd, og det samme gælder R2.

Blandt mine informanter fra Århus fandt jeg kun ét eksempel:

Å2: [dɑ 'vɑ dæɪ 'sɔnɑʔ kɔn'særʔd dɑ 'sbelɔd dɑ'en-]
der var der sådan noget koncert der spillede derinde

Den bløde udtale var reglen, ikke undtagelsen, og følgende eksempel med *opvokset* anser jeg som værende karakteristisk for mine informanter i Århus:

Å3: [ɔ min 'moɪ aɪ 'ɔs 'føʔdɔ 'ɔbɔvɔgsəð 'hæʔɪ i 'ɑʁhus]
og min mor er også født og opvokset her i Århus

⁸ Kathrine Thisted Pedersen (2015) 33-34, Torben Arboe & Inger Schoonderbeek Hansen (2009) 75-76, Niels Åge Nielsen (1959) 227, Bent Jul Nielsen (1998).

4.2. Participium -en af stærke verber

Et andet jysk træk er participiumendelsen *-en* [-ən] af stærke verber, svarende til rigssprogets *-et* [-əd].⁹ Kathrine Thisted Petersen (2015) nævner, at hendes ældre og midaldrende informanter bruger den jyske form ved ord som *blive*, *finde*, *komme* og *trække*, hvorimod de yngre ikke bruger det. Jeg stødte overraskende nok på *-en*-participium af *blive* hos hele tre af mine Randers-informanter:

R5: ['de·blewən 'ændəd ,sə]
det er blevet ændret så

R2: ['sə·de blewən 'pəpəjəd]
så er det blevet påpeget

R1: ['rændəs ə blewən 'led 'uð ,sgæl'd]
Randers er blevet lidt udskældt

Derimod forekom trækket ikke hos nogen af informanterne fra Århus.

4.3. Ingen særskilt neutrum-form ved adjektiver

Et udeblivende *-t* ved bøjning af adjektiver er et næste fællesjysk træk, jf. JO's atlaskort 7.4. Det synes, at stadig udbredt (både i Randers og i Århus), selvom det igen overvejende er randrusianere, der bruger det. Trækket mangler hos to Århus-informanter:

R5: ['gö·virgli 'nå·ð fə ɔ gö·de 'atræg ,tiw?]
gør virkelig noget for at gøre det attraktivt

R2: [jə 'vi·gæn'd de·'fi'n]
ja, weekend det er fint

R2: [ɔ mən 'mænɫə 'he?l 'vil? 'di ,dæ'ɹ ö·]
og man mangler helt vildt de der øh

Å1: [vi 'veð? eg 'he?l 'vɔfə]
vi ved ikke helt hvorfor

5. Vokalkvalitet

Et af de mest karakteristiske træk for århusiansk er den åbne udtale af *o* foran *r*, så det lyder som et *å*. Dette fremgår både af dialektlitteraturen, en række af artikler om århusiansk samt (på lægmandsplan) af en

⁹ Ella Jensen & Bente Maegaard (2010), Bent Juel Nielsen (1998) 56.

artikel i Berlingske: *Aarhus er det nye sårt*.¹⁰ Det er et træk, som ses hos alle mine Århus-informanter, og som de selv er opmærksomme på i deres sprog: *jårbær* = jordbær, *mårder* = morder. Det bruges ikke ligefrem konsekvent: ord som *historie*, *gjort* og *marmor* har de ikke hørt med åben *o*-udtale, mens det hedder [trɔʔ] = tror, [gjoʔd] = gjort. Et eksempel på vekslende udtale er ordet *lort*, der i samtalen varierer mellem mine to (Århus)informanter (der taler om en koncert):

Å1: [de vɔ nɔːð 'lɔʔd hɔ ja 'høʔd]
det var noget *lårt* har jeg hørt

Å2: [ja sys 'eg de vɔ nɔːð 'loʔd]
jeg synes ikke det var noget *lort*

En af mine informanter fra Randers, R2, giver selv et eksempel på dialektens åbne udtale *lort* [lɔʔd]. Dog bruger han (ironisk nok) selv udtalen [loʔd] i sin egen sprogbrug. En anden informant udtaler i samme situation ordet *byport* ['by,pɔʔd], samt ordet *gjort* [gjoʔd]. Begge bruger varianten *sort* [sɔʔd]. Andre Randers-informanter kommer ligeledes med eksempler *port* [pɔʔd], *sort* [sɔʔd], *Hornbæk* ['hɔnbæg].

6. Særgloser

I mine interviews stødte jeg gang på gang på to ord, hver karakteristisk for sin by, og begge en variant af det *ik*, som også mange rigssprogstalende anvender i slutningen af sætninger, når de søger bekræftelse eller bare opmærksomhed hos samtalepartneren.¹¹ I Randers brugte alle mine informanter (på nær én) ordet *ikke* [egə]. Flere informanter knytter det også specifikt til Randers. I Århus hed det derimod *ikk-å(s)* [egʊ(s)], om end det ikke blev brugt helt så meget:

Å2: ['regdi 'pʰus tenʔ 'eg,ɔs]
rigtig århus-ting, ikke også

Å4: [jɔ 'eg,ɔ]
ja, ikke også

¹⁰ Arboe, Torben & Hansen, Inger Schoonderbeek (2009), hhv. <https://www.b.dk/livsstil/aarhus-er-det-nye-saart>

¹¹ www.ordnet.dk, *ikke* betydn. 3.

Å3: ['eg,ɔ ka di 'ɔs feŋ 'pɑ?ɔ 'siː]
 ”ikk-å” kan de også finde på at sige

R2: [sɔ 'pɔ,pɑjɔ 'fɔl'g de mæ de 'sam, 'egə]
 så påpeger folk det med det samme, ikke

R3: [jɑ 'veð? jo vɑ viː kɑɑgteiːse?ɔd 'a? 'egə]
 jeg ved jo hvad vi er karakteriseret af, ikke

7. Uddøde træk

Udtale af blødt *d* som *j*

I ældre såvel som yngre litteratur om Århus-dialekt fremhæves udtalen af rigssprogets bløde *d* [ð] som en *j*-lyd. Dette nævnes bl.a. af Niels Åge Nielsen og Ella Jensen.¹² Trækket er som ventet helt fraværende hos mine informanter i Randers (som if. Jysk Ordbogs atlaskort 4.1 ikke tilhører *j*-området). Og i Århus synes trækket ikke at være bevaret, selvom de fleste informanter dog er bekendte med *j*-udtalen og har hørt udtalen blandt bedsteforældre eller folk i byen:

Å3: [æɔ 'nej?ɔ du 'veð? 'sɔːn ,noːn 'ten? 'eg]
 eller ”ned” og du ved sådan nogle ting, ikke?

Å1: ['sælɔn,sgaj]
 Sjællandsgade

Selv har jeg overhørt trækket på en bodega i nærheden af mit hjem, hvor en af stamgæsterne provokerende spørger: *er du blød* [bløʔj]? (blød i bolden, tosset¹³).

Ekstra stød

I nogle præsensformer har midtøstjysk dialekt et særligt stød.¹⁴ Dette træk fandt jeg kun eksempler på hos én af mine Randers-informanter, hvor ordet *kender* undertiden udtales med stød:

¹² Bortfald: Ella Jensen (1967) 228 –. *J*-lyd: Niels Åge Nielsen (1953) 226-227.

¹³ www.sproget.dk: *tosset* (under synonymer).

¹⁴ Jensen, Ella (1967) 211.

R4: ['li' prɑ'si's 'also 'ves du kɔmɔ te 'fæsd dɑ 'eg æɹ 'no'n du 'kæn'ɔ]
 Lige præcis, altså hvis du kommer til fest, der ikke er nogen du kender
 jæmɹ 'sɔ ka du 'snɑg mæ fɔl'g ɔ 'sɔ kænɔ 'di also 'e'n 'du 'kæn'ɔ]
 jamen så kan du snakke med folk og så kender de altså en du kender

Helt fraværende var fx den i baggrundslitteraturen beskrevne udtale
 [kal'ɔ] = kalder.

Hos en tredje Randers-informant sneg sig uventet et stød ind i ordet
lejlighed (der ellers hos Ella Jensen gives som eksempel på særligt
 Århus-stød):

R2: [nɔmɹ vi 'gɑð' jo 'hæl'ɔ eg 'hɑ en 'laj'li,heð']
 Nå, men vi gad jo heller ikke have en lejlighed.

8. Konklusion

Udtaletæk	Århus	Randers
Jysk apokope	Ja	Ja
Jysk enklisestød	Nej	Nej
-ed i præteritum/part	Nej	Ja
Participium på -en	Nej	Ja
Neutr. mangler -t	Ja	Ja
o udtalt som å foran -r	(Ja)	Ja
Blødt -ð udtalt som -j	(Ja)	Nej
Ekstra stød i præsens	Nej	(Ja)

Som undersøgelsen viser, var der hos mine informanter kun få rester tilbage af de udvalgte sproglige særtræk, dog flere i Randers end i Århus. Mine informanter tenderer overvejende mod at tale et fælles jysk regionalsprog, påvirket en smule i mere midtøstjysk retning. Alle, på nær én, var enige om, at det kunne høres, at de talte jysk, og over halvdelen definerede sig selv som jysktalende: ”vi taler da jysk, det gør vi da”. Flere nævnte, at deres jyske var blevet påpeget i forskellige situationer, f.eks. på deres uddannelsessted eller arbejdsplads. Som

regel var det i et modsætningsforhold til mødet med sjællændere og københavnere. To informanter fra Randers og to fra Århus mente endda, at deres sprog var en lidt mere lokalt præget variant end bare regionaljysk.

Når stedspræget er lidt tydeligere blandt informanterne fra Randers, kan det muligvis forklares sociolingvistisk under synsvinklen ”sted”, jf. koblingen mellem sprog, sted og krop i Malene Monka (2013).¹⁵ Under det overordnede begreb *Sted* nævnes *location*, *locale* og *sense of place* som indgangsvinkler til sproget. Disse forskellige niveauer kan bedst forklares vha. mine informanternes egne udsagn (som i følgende står i citationstegn).

Hvis man betragter Randers og Århus som fysiske lokaliteter (*location*), er den geografiske afstand ikke særligt stor, men der er andre forskelle, der måske kan forklare, at randrusianere har flere dialektale særtræk: byen har et mindre indbyggertal, et lavere antal tilflyttere og en ”skrantende industri”. Modsat strømmer folk til Århus for at arbejde eller studere; ”du møder simpelthen flere mennesker”. Randers bliver også i modsætning til Århus betegnet som stedet, hvor ”du er født og opvokset – og bliver boende”. Flere informanter peger på Randers som et mere lukket miljø, hvor du har den samme omgangskreds det meste af livet, og Århus som stedet, hvor du møder folk fra hele landet, fra hvem du kan låne ord og vendinger.

Flere af mine informanter fra Randers har argumenteret for at den reelle, fysiske afstand mellem de to byer overdrives: ”man har gjort turen til Randers til noget den ikke er”. Denne udvidede afstand kan forklares under synsvinklen *sense of place*. Der hersker nemlig en række fordomme omkring Randers og folk, der bor der. Mine informanter kalder det fordomsfulde billede af Randers for ”en ting” (noget reelt), der kan vise sig i mange forskellige sammenhænge (på arbejdet, på uddannelsesstedet osv.), at randrusianerne opfattes som bøvede og lettere tilbagestående; ”jeg ville nok være bange for de typer der er der”. Alle mine informanter i Randers nævner den negative omtale af byen og er relativt bevidste om den, beskriver den faktisk på samme måde som Århus-informanterne, fx ved omtale af

¹⁵ Et afsnit af Malene Monkas ph.d. afhandling *Sted og Sprogforandring i: danske talesprog 13* (2013) 28-35.

joggingbukser, shox sko, knallerter og mokai. Omvendt synes der ikke at være knyttet mange negative forestillinger til Århus. Der er en lille tendens til at kalde århusianere for "hipstere" eller at snakke om "snobberiet omkring 8000" (postnummeret!). Det ligger desværre uden for projektets muligheder at gå til bunds i disse tilkendegivelser af stereotyper. Heldigvis synes undersøgelsens informanter at have en humoristisk tilgang til det og kan selv finde på at lave sjov med det.

Den sidste faktor er det sociale aspekt af stedet (*locale*). Det er også den faktor, alle informanter mener, har betydet mest for deres sprogbrug. Det er mennesker, der skaber sproget, og "det er mennesker, der bor på stederne". Sproget kan bruges til at markere tilhør, i et festligt selskab kan man "trække på endelserne, bede om en *mokai* og afslutte sætningen med *ikke*" for at fremstå mere randrusiansk. Fælles for begge byer var, at informanterne kunne karikere dialekten, overdrive den i festligt selskab, blandt gamle venner, eller simpelthen for at provokere folks fordomme. Man kan også komme nærmere på ældre familiemedlemmer ved at tilpasse sig deres sprogbrug, "skrue op for det jyske" i mødet med ældre personer. Det er i det hele taget i mødet med andre, at sproget kan blive påpeget og tilpasset. Blandt mine informanter var der to, der var bevidste om, at de varierede deres sprogbrug efter situationen, fx til noget mere formelt ved en fremlæggelse af en opgave.

9. Giver "århusiansk", "randrusiansk" længere mening?

Svaret er nej, hvis man sammenligner med ældre beskrivelser af jysk dialekt (herunder købstadssprog). Mine informanter taler et regionalsprog med en lille snert af ældre randrusiansk eller århusiansk. Dette svar vil også informanterne kunne skrive under på, for selv med det udvandede stedspræg vil de fleste stadig kunne definere sig som talende århusiansk eller randrusiansk. De ser det som en positiv ting og kan knytte dele af deres identitet til det.

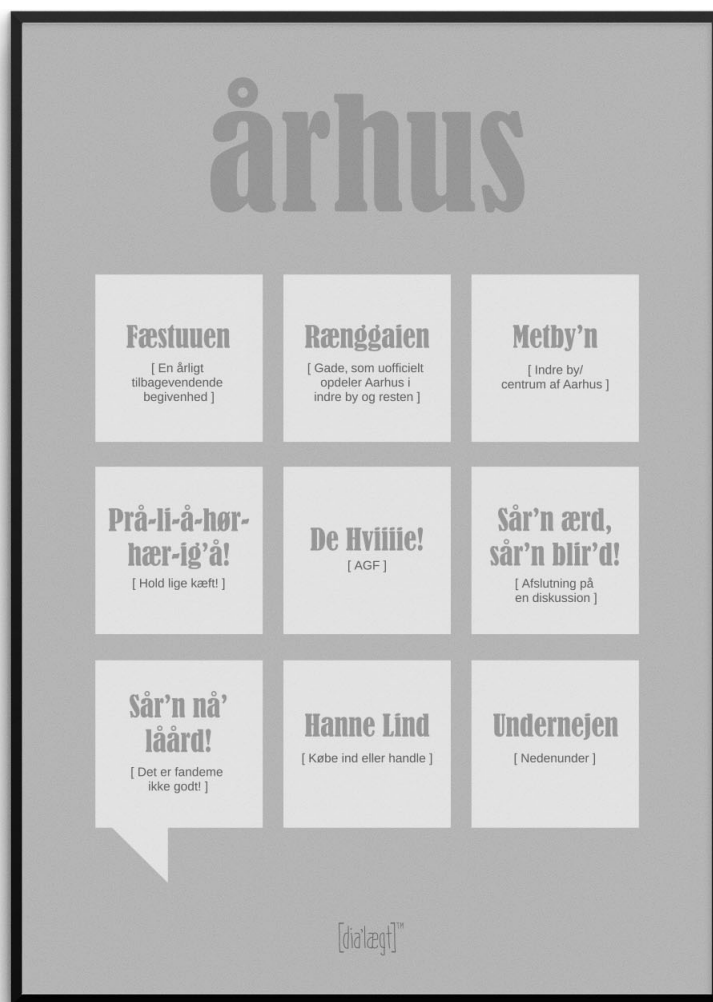
Før begreber som "århusiansk" og "randrusiansk" erklæres for komplet døde, er det værd at overveje, om dialekter i dag kan vurderes ud fra nye kriterier. Måske vidner de små sproglige rester af

dialekt i regionalsproget og sprogbrugernes egne holdninger til disse rester om en ny forståelse af begrebet dialekt. Michael Ejstrup (2011) beskriver talesproget i seks danske byer i 2006-2009, en såkaldt perceptionsundersøgelse af ”moderne danske dialekter”. Her konkluderer han (s. 40), at hans næsten 30.000 informanter faktisk kunne genkende dialekter og placere folk geografisk – og at yngre klarer sig bedre end ældre i den forbindelse. Hans undersøgelse synes at bekræfte, at moderne danske dialekter lever.

Litteratur

- Arboe, Torben & Inger Schoonderbeek Hansen (2009): Århusiansk – byens sprog før og nu. i: Simon Borchmann (m.fl.): *Århushistorier*. Fra bjerget til byen 4. Århus: Aarhus Universitetsforlag. 71-85.
- Arboe, Torben (2012): Dialekter og standardsprog – synspunkter og undersøgelser siden 1960. i: *Ord & Sag* 32. 18-34.
- Becker-Christensen, Christian & Widell, Peter (2003): *Politikens Nudansk grammatik*. København, Politikens Forlag.
- Brink, Lars (m.fl.) (1991): *Den Store Danske Udtaleordbog*. København. Munksgaard.
- Ejstrup, Michael (2011): Perceptionsundersøgelse af moderne danske dialekter. i: *Ord & Sag* 31. 30-41.
- Gregersen, Frans (2009): Forgængere og bagmænd. Om forholdet mellem dialektforskning og sociolingvistik (etc.). i: Gudiksen, Asgerd (m.fl.): *Dialektforskning i 100 år*. Københavns Universitet, Afdeling for Dialektforskning. 83-106.
- Gudiksen, Asgerd og Hovmark, Henrik (2009): Måske husker De noget alle andre har glemt. i: Gudiksen, Asgerd (m.fl.): *Dialektforskning i 100 år*. Københavns Universitet, Afdeling for Dialektforskning. 13-64.
- Jensen, Anker (1898): Sproglige forhold i Åby sogn, Århus amt. i: *Dania* 5. 213-231.
- Jensen, Ella (1967): Om Sproget i Århus 1900-1910. i: *Dialektstudier* 2. 197-270.
- Jensen, Ella & Maegaard, Bente (2010): Hvor er bleven blevet af? i: *danske talesprog* 10. 34-56.
- Jysk Ordbog: <http://www.jyskordbog.dk> – Atlaskort tilgængelige fra ordbogens opslagsside.
- Monka, Malene (2013): Sted og sprogforandring. i: *danske talesprog* 13. Københavns Universitet, Afdeling for Dialektforskning.

- Nielsen, Bent Jul (1998): Talesprogsvariationen i Århus – en sociolingvistisk redegørelse og en sammenligning med sproget i Odder. i: *Danske folkemål* 40. 51-78.
- Nielsen, Bent Jul & Pedersen, Karen Margrethe (1991): *danske talesprog*. København, Nordisk Forlag.
- Nielsen, Niels Åge (1959): *De jyske Dialekter*. København, Gyldendal.
- Nielsen, Niels Åge (1953): Dialekt, jargon og vulgærsprog i Århus. i: Dybdahl, Vagn (m.fl.): *Seksten Århusrids*. Århus, Universitetsforlaget. 225-240.
- Pedersen, Kathrine Thisted (2015): Århusiansk sprogbrug anskuet i lyset af den igangværende standardiseringsproces. i: *Ord & Sag* 35. 28-45.
- Sørensen, Randi Skovbjerg (2015): Det gode interview – og det dårlige. i: Gregersen, Frans & Tore Kristiansen: *Hvad ved vi nu – om danske talesprog?* København, Sprogforandringscenteret. 183-194.

I 2016 havde vort center kontakt med to energiske unge mennesker, Andreas Helbo Bech og Nikolaj Lykke Viborg, som i samarbejde med Michael Ejstrup fremstillede plakater om dialekten i en række jyske egne og i Ord & Sag 2016 s.4 ff. fortalte om dette kultur- og forretningsfremstød. Vi viste dengang deres plakater for Nørrejylland og Sønderjylland, men fik ikke plads til den om Århus. Vi gør hér skaden god igen. Plakaten bygger på en række velkendte træk i ældre og/eller jargonpræget århusiansk. Som Esben Sundorfs pilotundersøgelse viser, er vist ikke ret mange af de gamle århustræk tilbage hos nutidens ungdom.